

Fru Bodil Neergaard
tilegnet.

CARL NIELSEN

Strofiske sange Strofische Gesänge

Hefte I No 1	Skal Blomsterne da vigne?	Soll denn die Blumen welken?
" 2	Høgen	Der Adler.
" 3	Jens Vejmand	Der alte Steinklopfer.
" II 1	Sænk kun dit Hoved, du Blomst	Senke dein Köpfehen.
" 2	Den første Lærke	Die erste Lerche.
" 3	Husvild	Gebt Obdach!
" 4	Godnat	Gute Nacht.

Forlæggerens Ejendom for alle Lande. Eigentüm der Verlegers für alle Länder.
Kjøbenhavn & Leipzig
Wilhelm Hansen, Musik-Forlag.

Jens Vejmand.

Der alte Steinklopper.

Tempo giusto. (jævnt, skridende.)
(ruhig schreitend.)

Hvem sid-der der bag Skjærmen med Klu-de om sin Haand, med Læ-der-lap for Øj - et og
Wer sitz dort bei den Stei-nen ge-beugt am Strassenrand? Die Bril-le vor den Au-gen, die

mf

om sin Sko et Baand? Det er saamænd Jens Vej-mand, der af sin su-re Nød med
Bin-de um die Hand. Das ist ge-wiss Jens Vei-mand, der dort in bitt-rer Not mit

espress. *f* *p*

Ham'ren maa for-vand - le de haar-de Sten til Brød. Og vaag - ner du en Mor - gen i
sei-nem Hammer wan - delt, den har-ten Stein zu Brot. Er-wachst du früh am Mor - gen, wenn

mf *p* *mf*

al - ler - før - ste Gry og hø - rer Ham'ren klin - ge paa - ny, paa - ny, paa - ny, det
kaum noch graut der Tag und hörst des Hammers Klin - gen im Tak - te, Schlag auf Schlag, das

f *f*

dim. p f p

er saamænd Jens Vej - mand paa si - ne gam - le Ben, som hug - ger vil - de Gni - ster af
ist ge - wiss Jens Vei - mand, der dort am Strassen - rain, schlägt mit dem Hammer Fun - ken aus

mf

mor - gen - vaa - de Sten. Og a - ger du til Sta - den bag Bon - dens fe - de Spand, og
tau - be - netz - tem Stein. Fährst heimwärts du am A - bend auf glat - ter, eb - ner Bahn, und

f

mø - der du en Ol - ding, hvis Øj - ne staar i Vand - det er saamænd Jens Vej - mand med
siehst du ei - nen Al - ten, der trau - rig dich blickt an, das ist ge - wiss Jens Vei - mand, der

mf

Halm om Ben og Knæ, der næp - pe ved at fin - de mod Fro - sten mer et Læ. Og
frost - ge - quält und matt, noch nicht den Weg darf su - chen zu sei - ner Ru - he - statt. Und

ven - der du til - ba - ge i By - ger og i Blæst, mens Af - ten - stjør - nen skjæl - ver af
schaust du dann zu - rü - cke in - dess ins An - litz bläst mit sei - nem schar - fen Hau - che ein

Kul - de i Syd - vest, og klin - ger Hammer - sla - get bag Vog - nen gan - ske nær - det
Wind dir aus Nord - west, - der dir ganz nah zum Oh - re den Klang des Hammers trägt, - so

er saamænd Jens Vej - mand, som end - nù sid - der der. Saa jæv - ned han for an - dre den
ists ge - wiss Jens Vei - mand, der sitzt und Stei - ne schlägt. Für an - dre hielt sein Ham - mer die

van - ske - li - ge Vej, men da det led mod Ju - len, da sag - de Ar - men nej; det
Stras - se gut im Stand, doch einst am Weinachts - a - bend, ent - fiel er sei - ner Hand. Es

var saamænd Jens Vej-mand, han tab-te Ham'-ren brat, de bar ham o-ver He-den en
 ist ge-wiss Jens Vei-mand, dess Hammer nicht mehr klingt, den man auf ö-der Hai-de zur

kold De-cem-ber - nat. Der staar paa Kir-ke-gaar - den et gam-melt frøn-net Bræt; det
 ew-gen Ru - he bringt. Dort auf dem Got-tes - a - cker dein Blick ein Holzkreuz trifft; im

hæl - der slem til Si - den, og Ma - lin-gen er slet. Det er saamænd Jens Vej-mands. Hans
 Bo - den halb ver - sun - ken, ver-wischt ist längst die Schrift. Dort ruht ge-wiss Jens Vei-mand, Das

Liv var fuldt af Sten, men paa hans Grav-i Dø - den, man gav ham al - drig en. (Jeppe
 Le - ben gab al - lein, ihm Stei - ne - und nun schmä - cket im Tod sein Grab kein Stein. Aakjær.)

poco rall.